

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

15 MART PERŞEMBE
SAYI: 2018/11 No: 550
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

AKP ve MHP'nin seçim ittifakı düzenlemesiyle,
2017 referandumunda tartışma yaratan
mühürsüz oy pusulası kullanımı yasallaştı.

nisan hakan

* Arkadaş konusunda çok şanslıyım. En son İsveçli bir fotokopiciyle tanıştım. Bu kadar da halkın içinde bir insanım, İsveçlinin bile fotokopiciyle tanışıyorum. Ersin Amerikalı film yapımcılarıyla, Uğur Koreli internet start-up'larıyla, Yiğit

İranlı sinemacılarla arkadaşlık ederken ben Macar taksiciler, İsveçreli komiler, İtalyan harita teknikerleri, Romanyalı sıhhi tesisatçılarla ve Alman başlıklarla arkadaşlık ediyorum. Alman olarak sadece bir başçı tanımiyorum elbette ama tanıdığım diğer Almanların hepsi işsizlik maaşıyla takılıyor, çalışan tek tanıdığım bas çalan bu arkadaş.

* Fotokopici arkadaşla da uzun uzun sohbet ettik, kâğıt gramajları, gnc ve yapıstırıcılı ciltleme arasındaki farklar gibi konularda konuşurken durup dururken "Siz Türkler Türk olmakla çok gurur duyuyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Nasıl yani?" dedim. Şimdiye kadar tanıştığı Türkler hep görkemli tarihimizi anlatıp ne muazzam bir medeniyet olduğumuzu söylemiş adama hep meğer.

* Rasyonel olarak düşündüğümüz zaman bir insanın, doğduğunda haberi bile olmadan kendine atanan milliyete tabi olmakla gurur duyması garip. Ama yine de bizimle aynı dili konuşan bir insan Nobel aldığına sanki yıllarını laboratuvarında geçiren bizmiş gibi bedavadan seviniyoruz. Sertap Erener Erovizyonda birinci olunca sokaklara çıkıp fener alayı düzenliyoruz. Gerçi Nuri Bilge Cennet'de ödül alınca ben de heyecanlı sokağa çıkıp korna çala gezeyim dedim ama Taksim'de tek başıma keriz gibi bir iki tur attıktan sonra sıkılıp eve döndüm.

* İnsan anlamsız olduğunu bilse de sevinebiliyor böyle başarılarla ama birinin durup dururken kendisine doğuştan atanmış milliyetle buram buram gurur duyması için San Marino'lu olması gerek diye düşünüyorum. Zira düşünürsek, San Marino'lu olmanın haklı bir gururu olabilir. San Marino, kurulduğu 300 yılından bu yana, arada işgal edilmiş, bir seferinde yanlışlıkla bombalanmış ama kimseye savaş açmamış, bebek gibi bir ülke. Bakın dikkatinizi çekiyorum, Avrupa'da kanın gövdeyi götürdüğü koskoca bir 1718 yıl boyunca bu abiler kendi hallerinde bir cumhuriyet olarak takılmışlar. Mesela turizm gelirleri toplam gelirlerinin dörtte biri: Kafe açar gibi ülke açmış adamlar dersin, kafeye müşteri gelmese ülke batacak. Düşünün ülke denize 10 kilometre, ama denize kıyısı bile yok. O 1718 yılda, onca karışıklık yaşanır, ülkeler kurulup kurulup çökerken punduna getirip ülkeyi doğuya doğru on kilometre genişletip bir sahile çıkmayı bile düşünmemişler. 10 kilometre lan, 10 kilometre sonrası Rimini. Rahatlıkla "Bir gece ansızın 8 Domagnano, 9 Serravalle, 10 Rimini," diyebilirler ama 17 asır boyunca abilerde hiç öyle bir hırs olmamış. Valla dünyadaki her ülke San Marino gibi olsa bütün dünya güllük gülistanlık olur, ona eminim.

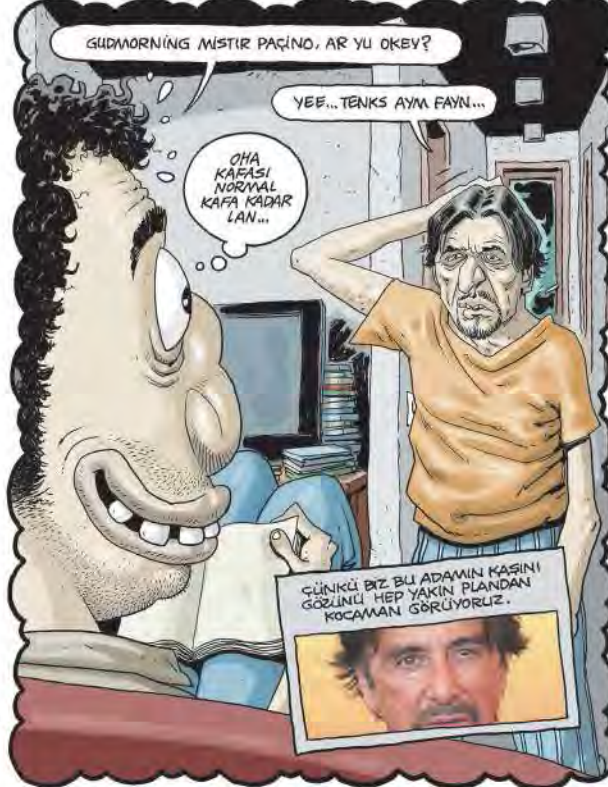
* Ne yalan söyleyeyim İsveçli fotokopici arkadaş ne anlama geldiğini onun da anlamadığı bir "ehe Ehe"yle geçiştirdim. Ama konuşurken aklıma iki gün önce izlediğim "İran: Medeniyetin yedi yüzü" diye çok kötü bir belgesel geldi. 1980'lerden genç bir İbber Ortaylı'nın da arada belirlip konuştuğu belgesel, İran'ın ne de tatlı medeniyetlerin mekanı olduğunu, ne de tatlı bilimsel ve sanatsal katkılar yaptıklarını anlatıyordu. Açık açık "Bakın eskiden ne süper medeniyettik," diyor ve izleyene "E şimdi niye böylesiniz ulan o zaman?" dedirtiyor. Hâlbuki fotokopici arkadaşımın memleketi İsveç böyle bir belgesel çekse, daha şunun şurasında iki yüz yıl öncesine kadar Avrupa'nın en barbar devletlerinden biri olduklarını, yağmaya, talana doymadıklarını anlatıp sonunda da "Ama bakın şimdi böyle efendi bir ülke olduk," dese daha iyi bir tanıtım olur. Zira var öyle bir şey, uzun yıllar boyu kimil zararlısı gibi bir şey İsveç Krallığı ve zaten o yüzden şimdi geldikleri noktayı takdir etmemek elde değil. Resmen sıfırdan zengin olma hikayesi gibi. E İranlı'nın yaptığı belgesel de tam tersine "Eskiden buralar hep dedemindi, çok zengindik şimdi bir don bir gömlek kalakaldık," hikâyesi oluyor.

Nasreddin Hoca'ya sormuşlar, "Hocam düşeceksin, bindiğin dalı niye kesiyorsun?" diye. Hoca durur mu, yapıstırmış cevabı: "Sizin bu yaptığınız niyet okumaktır, nereden biliyorsunuz düşeceğimi? Her kesilen dal, üzerindeki düşürecek diye bir şey mi var? Belki bu dalı kesiyoruz ama ağaca da mikroplarından arındırıyoruz, vesayeti yıkıyoruz, ülkenin bağırsaklarını temizliyoruz, ben bu dalı keserken yardım etmeyenler darbecedir, akılsızdır, aptaldır, karanlıktır. Çağa ayak uydurmak için herkesin bindiği dalı kesmesi gerekir."

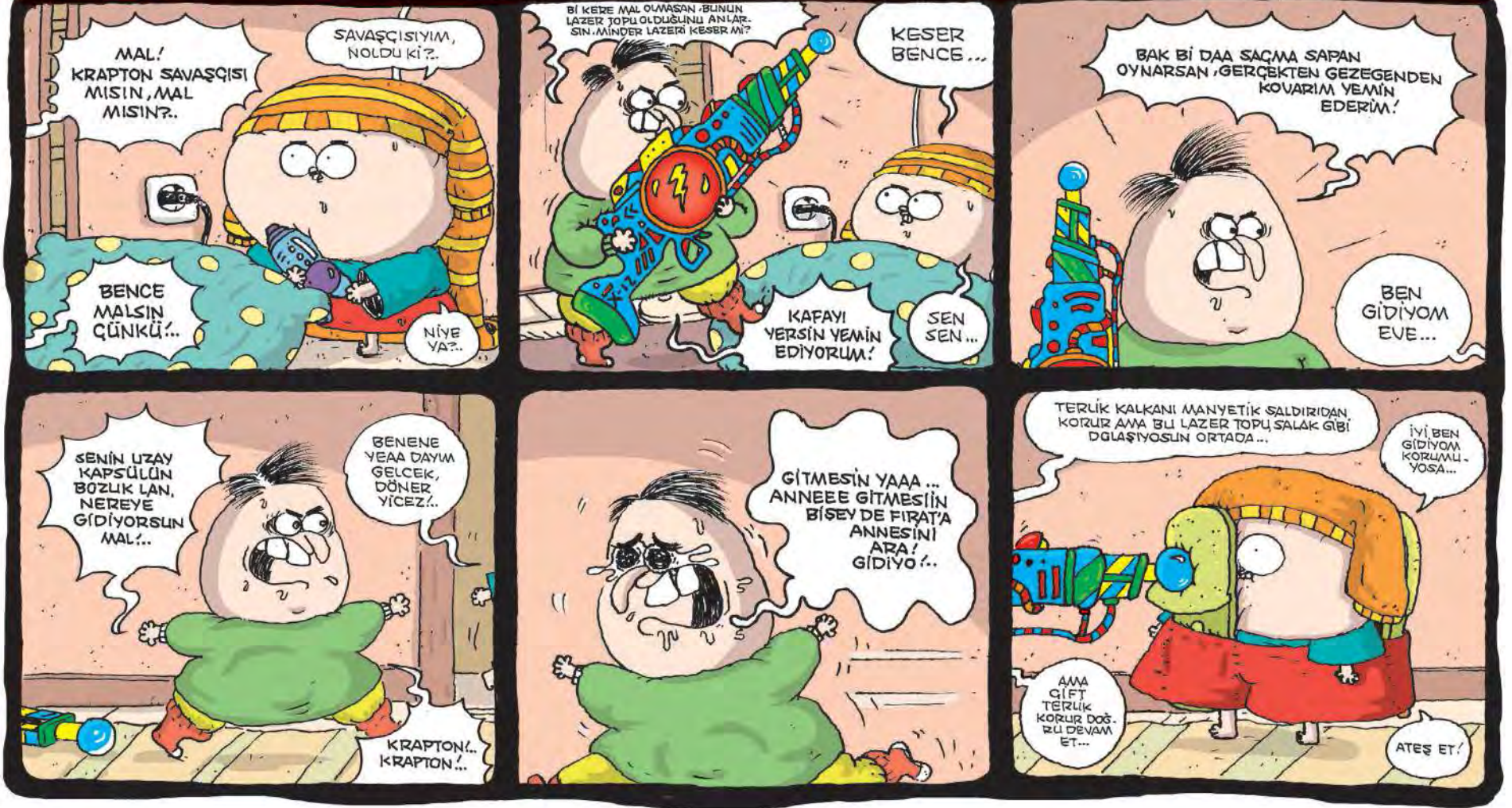
Nasreddin Hoca'ya sormuşlar, "Yahu hocam keriz gibi bindiğin dalı kestir, hem bizim üzerimize düşsün, zaten ayı gibisin kemiklerimiz kırıldı, hadi düştüğün bir yana dursun, dal da kıcana girdi, pişman değil misin?" diye. Hoca durur mu, yapıstırmış cevabı: "Yine olsa yine keserim dalı, önceden dalın üzerinde dururken ne belliydi düşeceğim? Düşeceksin diyenlerin haklı çıkması haklı oldukları anlamına gelmez, kimse düşeceğimi tahmin edemezdi. Ben dalı keserken son ana kadar işler gayet iyi gidiyordu. Hem dal da ben dalı keserken hiç de öyle girecekmis gibi durmuyordu. Dal da zaten kestiğimiz için değil yeterince kesemediğimiz vesayet rejimi geri döndüğü için düşürdü bizi."

Sandık içi

HEP SÖYLE SEYLER GELİYO AKLIMA. MESELA BİZİM İÇİN ÇOK ULAŞILMAZ İNŞANLAR VAR YA, DİYELİM AL PAĞINO OLSUN. TATİLE İSTANBUL'A GELMİŞ, TEK BAŞINA GEZERKEN SERSERİLER AL PAĞININ NASIL OLDUYSA ÇOK KÖTÜ DURUMA DÜŞMÜŞ. BEN BULMUŞUM ONU, EVE GETİRİMiŞİM...

* EN BEZEMİYEN AL PAĞINO ÇİZİMİ DOĞALÜSTÜ ERSİN KAPABİLİTİ'YE VERİLDİ (BASIN)

BEN ALPAY ERDEM

Merhaba. Bundan birkaç gün önce bir sabah bir uyandım ki bir de ne göreyim. Bacaklarım. Tanrım, bacaklarım. Liseli, kalın kız bacaklarına dönüşmüş bacaklarım. Bir de iyice kısalmış mı, o olmuş. Kalın, kısa, cillop gibi ağdalı bacaklarım. Fakat olamaz, popom da büyümüş. Fakat ben bu popoyla ne yaparım. Ben bu popoyla insan içine nasıl çıkarım. Hadi bacakları kabul ettim. Derim ki "kas". Kısalığına da derim ki, "kalınlaştığı için öyle görünüyor" derim, işin içinden bir şekilde çıkarım. Fakat bu popoyla ben ne yapabilirim. Bu popoyu açıklayamam. Ben artık toplumun bir ferdi olamam. Evde yaşarım. Diyordum ki, karnım acıktı. Evde de ekmek yok. Ekmek almak lazım. Tost yapacağım, ekmek yok. S.kerler. Ağzım da bozuldu ama gerçekten psikolojim çok bozuldu şu anda bu satırları kaleme alırken. Ne demek bu ya. Bir insanın bir sabah uyandığında, liseli, kalın, kısa, ağdalı kız bacaklarıyla uyanması ne demek. Nasıl bir tiksinti duyduysam bacaklarıma karşı, bilemezseniz. Bir de öyle bir pürüzsüz ki bacaklarımin teni, muhteşem. Fakat kalın ve kısa. Bu kadar kalın olmayaydı, bir de biraz daha uzun olabileydi, vallahi kafaya takmazdım, yeni bacaklarımla mutlu mesut yaşardım. Dedim kıcıma bir don giyeyim madem. Çünkü ben normalde dolsuz yattığım için. Don giymeye giderken bile hep sendeledim evin içinde, o oldu. İnsanın yeni bacakları ve poposuna alışması için biraz zaman geçmesi gerekiyor demek ki. Dengeyi öyle hemen sağlayamıyorsun. Çünkü senin alışık olduğun başka bir denge var. Salona çarptım. Don çekmecesinin önünde bir ara ağlayacak noktaya geldim. Hiçbir don bu popoya olmuyor. Kafayı yiyeceğim, Çekiştiriyorum, ittiriyorum, ı-ıh, kesinlikle olmuyor. E hadi dolsuz giyeyim pantolonu diyeceğim, o da olmaz. Don esneyen

haliyle olmuyorsa, pantul hiç olmaz. Ne yapsam ne yapsam diye düşündüm, kıcıma mont sardım. Çünkü kazak da tam kapatmıyordu, yandan yırtmaçlı gibi oluyordu. Şimdi yırtmaç taşımayı da bilmek lazım. Bu benim ilk yırtmaç'ım. Güvenemedim kendime, attım kazağı, montu geçirdim dev kabalarım. Mont tam oldu. Kalın kumaştan bir etek gibi düşün. Altımda don yok. Şimdi şimdi sevgiliyle buluşmaya dolsuz giden kadınları anlıyor, onları içselleştirebiliyorum desem diyeceğim resmen. Sürprizdir, her zaman iyidir. Bir hoşluktur. Yürüye yürüye Migros'a kadar yürüdüm. Arkamdan "bacaklar da sütunmuş" diye laf atanlar oldu, duymazdan geldim. Abazanlığın da bu kadarı. Nereye sütun gibi benim bacaklarım. Sen sütun mu görmedin acaba. Sadece kılsız diye kadın erkek fark etmeksizin yürüedürmek ne demek acaba. Ki ben o anlarda kadın mıyım erkek miyim, onu da bilmiyordum. Gerçi çükümle doşşaklarım hala yerli yerindeydi, demek ki erkeğidim. S.kerler. İki oldu. Gerçi ertesi sabah uyandığımda belki de onların da yerinde yeller esecekti, belli mi olurdu. Bir gecede dönüşümümü tamamlamadıysam demek ki, o da olabilirdi bak. Öbürsü gün de memeler, ondan sonra da kayalar da oturup, sigara bira içip, yakışıklı çirkin fark yapmaz, çocuklara yavaşmalar. Yani bir nevi nefes alsın yetercilik. E kolay değil bir yerde de. Bu bacaklarla bu kadar. Fazla da şansını zorlamayacaksın. Bacağa göre. İnsanın her zaman için kendi bacağına göre. Girdim Migros'a. Aldım tost ekmeğimi. Son tüketme tarihi en geç olanını aldım tabii ki de tamam mı yaneeee. Aslında canım hindistan cevizi çikolata da çekti, ama alt raftaydı, eğilemezdim. Sağa sola çarpa çarpa zor çıktım kasadan, attım kendimi dışarıya Migros'tan. Sarsılmıştım. Dedim ki kahveci'de bir kahve içeyim madem. Bu arada market demeyip, Migros diyorum, Starbucks demeyip kahveci diyorum. Orta boy bi kapuçino aldım. Dışarıya

otururdum, hava güzeldi çünkü. Kapuçino'mdan yudum yudum almaya başladım. Bir keyif geldi, gelmedi değil. "Amaan, nolucaksa olsun artık" dedim. Anlık gelen bu rahatlamaya birlikte bacak bacak üstüne attım. Bacaklar da kalın olunca bacak bacak üstüne atması gerçekten çok zor oluyor. Vakit alıyor. Bacaklarıma bakılıyordu, bunu hep hissettim. Oralı olmadım, inceden hoşuma da gitti. Artık bu tacizlere alışmalıydım çünkü. Hoş bir kadın olmanın da bazı şeyleri olacaktı elbet. Evet, kendimi hoş bir kadın olarak görmeye başladım artık. Bacaklarım da o kadar fena değil ki bence. E kalçalarım da, yani ne bileyim, kadının kalçalısı değil mi bir yerde de olay. Taşımamı bil yeter ki. Eve döndüm. Bir yandan tostumu yiyordum, bir yandan da ertesi sabah uyandığımda neler olacak acaba diye düşündüm hep. Artık hayırlısı bakalım dedim. Ne gelirse de bir yerde Allah'tan dedim. Yapacak hiçbir şey yok dedim. Bu arada sıcakta kıcımda montla gezdiğim için pişik de olmuşum. Uyudum. Ertesi sabah uyandığımda, eski halime dönmüştüm. Ben .mım çıkar diye bekliyordum, bir baktım eski halime dönmüşüm. Dedim sinemaya gideyim o zaman. Hava da yağışlıydı. Montumu giyeyim dedim. Baktım koltuk altından doğru yırtılmış montum. Bacak bacak üstüne atarken yırtıldı bence. Montu da yeni almıştım, dedim iade edeyim madem. Fişi de duruyordu. Mağazada kasada, "nasıl yırtıldı" diye sordular. Dedim "hiç bilmiyorum". Biliyorum tabii ama nasıl anlatayım yani şimdi. Şu anda montsuzum. Bir ay sonra döneceklermiş bana. Saçma günler yaşıyorum, resmen o oluyor. Hoşça kal.

"İlaheyya"

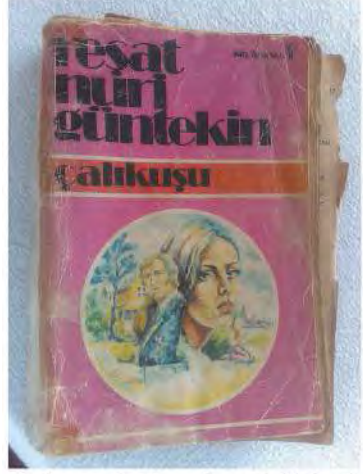
14 Mart Çarşamba / **Kadıköy Bahane Kültür Salon /**
Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
17 Mart Cumartesi / **Koşuyolu Apartman Sahne /**
Saat: 20.30 / bilgi: 0216 339 93 39
23 Mart Cuma / **BKM Mutfak Sahne /**
Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00

Çok uzun zamandır okumak istediğim ancak henüz yazılmamış bir kitap var. Dürüm yerken bile elimden bırakamamak, sayfalarını turuncu dürüm yağıyla

lekelemek isterim; turuncu dürüm yağı benim ex-librisim olsun, kütüphanemden bu kitabı ödünç alıp da geri getirmeyen, "yok abi yanlış var, ben bu kitabı sanırım kitap fuarından almıştım, ya da almadım da birisi bana hediye mi etmişti, yoksa benim insanlığa katkılarımından dolayı bana Fransa devleti tarafından mı hediye edilmişti tam hatırlamıyorum ama senden almadım yani, çünkü ben çok dikkat ederim böyle şeylere çünkü benim de çok kitabım gitti, en sevmediğim şeydir" diye laf kalabalığı yapan, uzun cümlelerle aklımı karıştırmak isteyen vicdan yoksunlarına kitabı açıp sayfalarını işaretleyen turuncu dürüm yağını göstererek "kokla bakalım bu sayfaları, ne kokuyor? Üzgünüm buraya kadarmış, yakalandın, kaybettin... Artık benim kitaplığımdan sosyoloji kitabı bile alamazsın. Şimdi uza!" demek isterim. Kitapla

Daha ne kadar okuyabilirim?

birlikte yatağa girmek, iki sayfa okuduktan sonra kendimi uyku denilen nazlı sevgilinin kollarına bırakmak, dayımlarla amcamlarla ilgili karmakarışık rüyalar gördüğüm bu süreçte kitabın üzerinde dönelelim durmak, kitabın her sayfasını yamuk yumuk yapmak, kapağını tanınmaz hale getirmek isterim. Çünkü kitap böyle okunur, bir kitabın sevecek ilgiyle okunduğu böyle belli olur. Elinin teri, tuvaletin nemiyile sayfaları kabaran kitaplar kitaplıkta diğer kitaplara nazaran daha gururlu durur, kendini belli ederler. Yarış koşmuş da birinci olmuş at gibi terli bir görüntü sergilerler, asil olurlar. Az kitap okuyan arkadaşınız varsa hemen gidip kitaplığına

bakın. "Ortadoğu'nun Siyasi Tarihi" isimli kitapla Dan Brown'un Melekler, Şeytanlar, Tarikatlar, İşaretler, İnanması Çok Güç Olaylar, Hristiyanlık ve Gizli Cemiyetler Falan" isimli kitabını yan yana koyun. Dan Brown ne biçim olmuş. O makine mühendisi elleriyle, o şantiyelerde yarım ekme köfte kıvrıran elleriyle ne hale getirmiş Dan Brown'u edebiyat aşığı arkadaşınız... Oysa "Ortadoğu'nun Siyasi Tarihi" bakın ne halde. Sıkıntıdan kendi kendini okumuş, kendiyle ilgili notlar çıkartmış, Ortadoğu'nun siyasi tarihiyle ilgili başka türlü tezler geliştirmiş, kendiyle tartışmaya başlamış

ve sonunda Ortadoğu'nun siyasi tarihiyle ilgili "Ortadoğu: Neler Oluyor?" isimli başka bir kitap yazmaya karar vermiş.

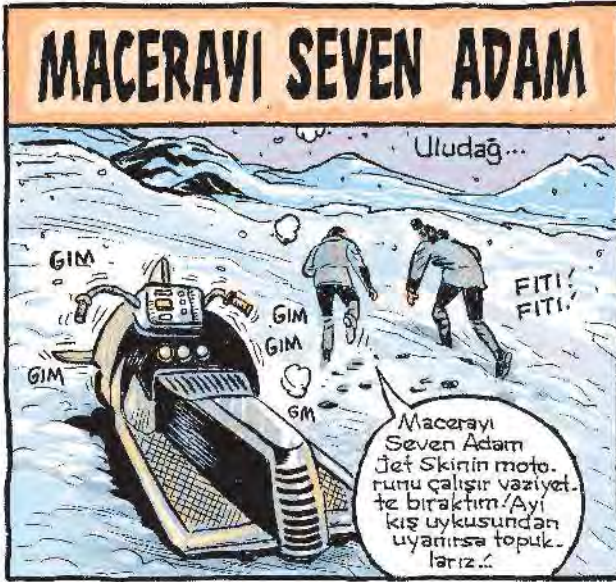
Kadın:
Neler Oluyor?

Bu kitabı yazınız...

O kadar seveceğim, kalbime yakın tutacağım bir kitap var ancak henüz yazılmadı. Konusunu biliyorum; kadın bir yazar tarafından kadınların arasına sızılarak yazılmış. Kadınlar arasında gizlilikle olmasa da gözlerden uzak yürüyüp giden alışverişin, pazarlamanın, şirketleşmenin izlerini sürecektir. Tupperware satışları, avon günleri, bayır aşağı yuvarlanarak yekpare, birbirinden ayrılmaz, yoluna çıkana içine alıp kütlesine dahil eden yapışan bir çamur topuna dönüşmüş nlp-enerji-

melek-dua-taş-homeopati-aile dizilimi toplantıları, el altından el değiştiren xanax'lar, lustral'ler, risperdal'ler, hatta temizlikçi kadınlar... Bütün bunların yaşananların benim bezelye gözlerimle görebildiğim kadarı, kıt aklımla kavrayabildiğim kısmı olduğuna inanmasam bu kadar özlemle, hasretle beklemem bu kitabı. "Kadınlar: Neler Oluyor?" olabilir mi ismi? Bir kitap ellerimde saatlerce yoğrulmayı, hamur haline getirilmeyi, tenimin sıcaklığında mayalanmayı, ekmeğe dönüşmeyi bekliyor. Belki de var böyle bir kitap, ben bilmiyorum. Öyle bir durum varsa bana lütfen groagh@gmail.com adresinden ulaşın. Büyük sevap içerisine girersiniz, sevenlerin buluşmasına vesile olursunuz. Sevgiler.

Devamı haftaya.

"Kent yaşamının en kasvetli anı, bütün gece uyumamışlarla işe gidenler arasındaki sınır çizgisinin geçildiği andır." - Anais Nin, Aşk Evindeki Casus'tan

Diego...
Armando...
Maradona...

1. Aşağıdakilerden hangisi, Maradona'nın "El Diego" kitabının ithaf cümleleri arasında değildir?

- a) Dünyanın tüm futbolcularına
b) Fidel Castro ve onun aracılığıyla tüm Küba halkına
c) Hasan Şaş ve yakın arkadaşlarına
d) Arkadaşımı hapisten kurtaran avukatlara

2. Maradona, futbola hangi mevkide başlamıştır?

- a) Kaleci
b) Defans oyuncusu
c) Orta sahanın ortası
d) Santrafor

3. "Şimdi bazen birisinin bir stadyumda nasıl aydınlatma olmaz filan diye konuştuğunu duyduğumda şöyle düşünüyorum"

Yukarıdaki boşluk, kitapta hangi cümleyle dolmuştur?

- a) Eskiden aydınlatma mı vardı?
b) Dünya bir stadyumdur!
c) Sekiz sekiz onaltı, hakem verdi penaltı!
d) Ben karanlıkta top oynadım, orospu çocuğu!

4. Maradona, babası Don Diego ile ilgili olarak aşağıdaki cümlelerden hangisini sarfetmemiştir?

- a) Babam benim basketbolcu olmamı ve oyun kurucu olarak oynamamı istiyordu.

- b) Bana anlatılanlara göre, babam futbolda da çok iyiymiş, topa katur gibi vurmuş.
c) Babamın benimle konuşacak vakti yoktu, onun için tokat atardı.
d) Don Diego, hayatımda tanıdığım en iyi kalpli kişidir; beni hiç aç bırakmadığı için teşekkür ederim.

5. Üç yaşında sahip olduğu ilk futbol topunu Maradona'ya kim hediye etmiştir?

- a) Annesi La Tota
b) Babası Don Diego
c) Kuzeni Beto
d) Arkadaşı El Negro

6. "Çocukken toprak sahada koşmaya başladığımızda öyle bir toz kaldırdık ki,"

- a) Gözümü asla göremezdim.
b) Herkesin forması aynı renk olurdu.
c) Görüntü kaybolduğu için kendi kaleme gol atardık.
d) Kendimizi Wembley'de sisli havada oynuyor gibi hissederdik.

7. Los Cebollitas'ın başkanı Francis Cornejo, dokuz yaşında katıldığı seçmelerde gördüğü Maradona'nın ilk başta ne olduğunu düşünmüştür?

- a) Çüce
b) Uzunlu
c) Türk
d) Bipolar

8. Maradona, artık Los Cebollitas oyuncusudur, 7-1 kazanacakları Banfield maçı öncesi düşündüğü su şişesi elini keser, dikiş atılır, büyük bir bandaj sarılır, mumya gibi olmuştur, hocası ısrarı üzerine 'sadece birazcık' oynatacağını söyler ve sonuç ne olur?

- a) Maradona o maça oynamaz.
b) Son iki dakikada maça girer.
c) Onbeş dakika oynar, bir asist yapar.
d) Doksan dakika oynar, beş gol atar.

9. 28 Eylül 1971 tarihli Clarin gazetesinde, Maradona hakkında "Bir yıldızın klas ve tarzına sahip bir ortaya çıktı" başlıklı bir haber çıkar, maalesef bu habere oyuncunun adı yanlış yazılmıştır, bu yanlış ad aşağıdakilerden hangisidir?

- a) Maradona
b) Yaradona
c) Caradona
d) Toranaga

10. 1970'de Argentinos-Boca maçının devre arasında on yaşındaki Maradona, topa numaralar yapar ve seyirciyi coşturur; ikinci yarı başlarken, tribünler nasıl bağırır?

- a) Bırakın kalsın, bırakın kalsın!
b) Helal olsun bücüre!
c) Hızlı büyü, çabuk büyü!
d) Kıvırdın be kıvrıcık!

11. Maradona, antrenmana gitmek için otobüs bileti parasını bulamadığında, bu problemi nasıl çözüyor?

- a) Otobüse kaçak biniyor.
b) Arkadaşları Beto ve Raul, onu kaykayla bırakıyorlardı.
c) Abıların Ana ve Kitty, kocalarından para aşırıyorlardı.
d) Antrenmanı kaçırınca mahalle maçı yapıyordu.

12. Onaltı yaşındayken Maradona'nın "paçaları kocaman katlanmış türkuvaz renkli fitilli kadife pantolonu" vardır, bu pantolonun özelliği nedir?

- a) En sevdiği pantolondur.
b) Babasının pantolondur.
c) Kempes'in armağandır.
d) Sahip olduğu tek pantolondur.

13. Aşağıdaki cümlelerden hangisi kitapta yer almamaktadır?

- a) Argentinos'la ilk resmi maça çıktığım gün, ellerimle gökyüzüne dokundum.
b) Dayım Osvaldo Rivardo, beni bilaro yıldızı yapmağa uğraşır idi.
c) Hakkındaki bir yazı "0 yaşta çoğu çocuk hikayeler duyar, o ise alkışları duyuyor" diyordu.
d) Teknik direktör "El Flaco" Menotti bir tanıydı, oradaydı ve benimle konuşuyordu.

14. Maradona, Arjentinios Juniors formasıyla attığı 22 golle Metropolitano Şampiyonası'nda Gol Kralı olduğunda kaç yaşındaydı?

- a) 18
b) 19
c) 20
d) 21

15. Maradona, bir öğle yemeği için eve geldiğinde babasının, sevgilisi La Claudia'ya ne dediğine kulak

misafiri olmuştur?

- a) Öğlümü mutlu ettiğin için sağol!
b) Sakın hamile kalayım falan deme!
c) Milli formayı giymeden asla evlenemezsiniz!
d) Öğlümü bu saate kadar dışarıda tutamazsın!

16. Aşağıdakilerden hangisi, Maradona'nın aldığı ödüllere biri değildir?

- a) Platin Olimpia, 20. Yüzyılın En İyi Arjantinli Sporcusu
b) Yaşam Boyu Başarı Altın Top Ödülü
c) Bronz Kedi, Uzunlun En Tıkız Üçüncü Oyuncusu
d) Amerika'nın En İyi Futbolcusu Ödülü

17. Maradona, Pele ile fotoğrafının yanına hangi cümleyi yerleştirmiştir?

- a) Pele benim abim olsaydı, benim futbolum mu geliştirdi yoksa onun futbolu mu gerilerdi, işte ben bunu tam biliyorum!
b) Birlikte birçok şey yapabildik biliyorum, sınırlım problem ben sahneye çıkınca Pele'nin korkuşu olması, kimin bir numara olacağını insanlar belirler.
c) Pele bir mucit, bense icadım!
d) Pele sıyah, ben beyaz, en büyük Beşiktaş!

18. "El Loco (Deli) Gatti benim şişko olduğumu söylemişti."

- a) Oysa onüç kilo vermiştim.
b) Öfkenin benim yakıtım olduğunu biliyordum.
c) Hakikaten de şişkiydim.
d) Asıl kendi şişmandı, oturunca altı tavuk yedi.

19. Maradona, aşağıdaki kupalardan hangisini kaldıramamıştır?

- a) Dünya Kupası
b) Seri A - İtalya
c) UEFA Kupası
d) La Liga - İspanya

20. Maradona'ya göre Arjantin'de hakeemliği aşağıdakilerden hangisi öldürmüştür?

- a) Şikecilik
b) Eyyamcılık
c) Küstahlık
d) Cibilyetsizlik

21. Maradona'nın doğum tarihi aşağıdakilerden hangisidir?

- a) 30 Ekim 1960
b) 7 Kasım 1960
c) 17 Kasım 1960
d) 27 Kasım 1960

[Cevaplar: 1.c 2.b 3.c 4.a 5.c 6.c 7.a 8.c 9.c 10.a 11.c 12.c 13.b 14.a 15.c 16.c 17.b 18.d 19.c 20.c 21.a]

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemguenturk

CEM GÜENTÜRK

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

YAZINIMIZDA KONAK EDEBİYATI

Ürgüp-Göreme-Safranbolu gibi yerler için henüz yaşamızın erken olduğunu, fazla yöreselliğin ve aşırı doz bakırta ayranın bize ağır geleceğini anlatmaya çalıştıysam da dinletemedim. Yapacağı geziler öncesi yörenin ümüğünü internetten sıkı bir arkadaş, "Abi Safranbolu Unesco'nun 'Dünya Miras

Listesi'nde, görmek lazım..." diyerek planlanan otantik geziye modern bir hava vermeyi başardı. Başlarda benimle aynı fikirde olan bazı arkadaşlar, Unesco'yu duyunca derhal saf değiştirerek Safranbolu'ya onay verdiler. (Unesco: Bazı yöreleri listesinden çıkarmakla tehdit ederek insanları tedirgin eden, bir yöreyi listesine dahil edince de o yörenin insanından çok kültür turgusunu sevindiren, belgesel kanallarının bağrına bastığı, boru sesli seslendirme sanatçıların yanaklarından öptüğü bir örgüt.)

Safranbolu'da otel olarak hizmet veren eski bir konaktayız. Daha içeri girer girmez "ibrik-bakır tas-sini" üçlüsüne rastlayınca şüpheleniyorum.

Otelde ufak bir gezintiye çıkınca otantik baskının sandığımdan da şiddetli olduğunu anlıyorum. Unesco neferi arkadaşlar hemen Safranbolu'yu gezmeyi teklif ediyorlar. Tahminim, geçmişin izinde sokak sokak dolanarak mana arayacaklar. Biliyorsunuz, modern insanın geçmişin sokaklarında dolanırken aradığı mana, deklanşöre basmadan, çarşıdan tahta almadan, mangalda pişmiş kahveyi tatmadan yerine oturmaz. Mananın peşinde geçen bir saatin ardından yoruluyorum. Ne de olsa cebimde yaklaşık yarım kiloluk dev oda anahtarı (dünya mirası) var: "Yorulduğum" mazereti arkadaşlar arasında bir tür huysuzluk olarak algılanacağından, dergiye yazı yazmam gerektiğini söyleyerek konağa dönmek üzere yola çıkıyorum. Yolda, bir dükkânın önünde, otantik dünyanın romantik dünyadan çalarak kendine köle ettiği emekçi bir ayıyla karşılaşıyorum. Bir sevgiliye ya da bir çocuğa hediye edilmek üzere tasarlanmış pelüş bir ayı önündeki dibekte kahve dövüyor. Uzun uzun izliyorum pelüşü,

çünkü otantik dünyanın baskısı altında görüp görebileceğim en hareketli, en güzel, en sıra dışı varlık bu. Fakat ne yazık ki her güzelliğin bir sonu var. Ayısını haddinden fazla izlediğim için kapiya çıkıp beni izlemeye başlayan dükkân sahibi yüzünden; masrapaların, ibriklerin, sinilerin beni zorla geçmişe hapsedmeye çalışan baskısını ritmik vuruşlarla öğüten (bu sıkıcı kasabanın) tek kahramanına elveda demek zorunda kalıyorum. Canım çok sıkılıyor. Aklımda yazı için herhangi bir konu yok. Bütün konağı gıcırdatarak çıktığım odadan bilgisayarımı alıp otelin oturma salonuna iniyorum.

Burada masa yok. Sini var. Sizlere şu an bir sininin üzerinden sesleniyorum. Burada anneler çocuklarına, "Kaan çabuk iner misin o sininin üzerinden!" diye bağıyor. Babalar, aynı Kaan'ı "Oğlum siniye vurma!" diye uyararak annelere destek veriyor. Ve inanın, ablalar, "Anne Kaan yine siniye çıktı!" diyerek zavallı Kaan'ı tümden sinisizliğe mahkûm ediyor. Sürekli "sini" yazdığımı farkındayım, ama yemin ederim burada her yer sini! Sininin üzerinde yazarken, dört bir yanımda saf tutmuş bakır, masrapa, tahta takunya ve ibriklerle göz göze geliyorum. Duvarlardaki gaz lambalarının içine bildiğiniz ampuller yerleştirilmiş. Arkalarına elektrik kablosu sokulan bu gaz lambaları hiç titremeden cayıp cayıp yanyanıyor. Bu tarihi ambiyans beni tamamen kollarına almış durumda. Ara sıra, durduk yere "ibrik" deme ihtiyacı duyuyorum. Ağzımda ibrik, etrafım sinilerle çevriliyken her hafta yapmaya çalıştığım gibi şehir insanının açmazlarını nasıl yazabilirim? Yazar dediğin bulunduğu mekânı yazmaz. Nerede, hangi şartlarda olursa olsun kendi kurgusunu yazar. Ancak kötü yazarların hayal gücü etrafında gördükleriyle sınırlıdır. Algılarımı kapatıp inatla bilgisayara eğiliyorum. Parlatılmış sinide yansıyan yüzümü gördükçe, "Artık durma! Ne yazacaksın yaz Safranbolulu Fırat!" diyorum kendi kendime. Fonda, "Vur Hançeri Kadınım"ın enstrümantal versiyonu çalıyor. Ve ben, sevdalınız Fırat, bilgisayarımı koyduğum siniye bir ibrik gibi eğilmekten belim santim santim çürüyor.

Sininin başına çökeli yaklaşık 1 saat oldu. Sert sedirde artık acımaya başlayan kalçalarım ahşaplaşarak tarihe mal olmak üzere. Otele yeni gelen müşteriler sinilerle dolu bu salona girdiklerinde yüzlerinde şehirli bir şaşkınlık oluşuyor. Ardından, korkuya benzer bir telaşla aniden telefonlarına davranıyorlar. Seri halde fotoğraf çekerek sinileri öldürmeye çalışıyorlar. Bu

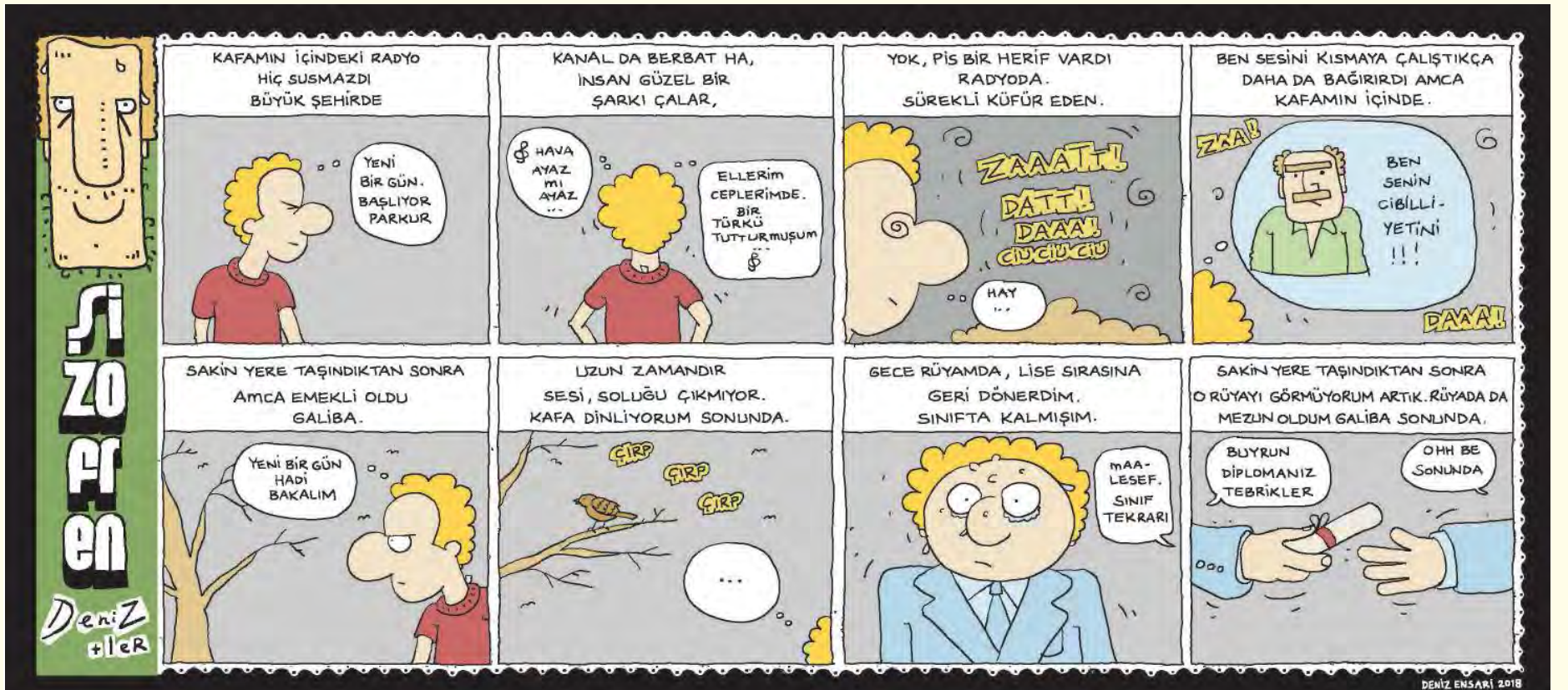
küçük otelde sayabildiğim kadarıyla toplam 47 tane sini var. İsimiz zor. Üzerinde "Depo" yazan kapının arkasındakilerle birlikte bu sayının korkunç boyutlara ulaşacağını tahmin ediyorum. Az önce sinime bir çocuk (Kaan) geldi. Kaş göz işaretleriyle (Hadi bakayım herkes kendi sinisine!) kovdum onu. Babası ters ters bakınca sigara içme bahanesiyle bahçeye çıktım.

İçerdeki ağır otantik baskının ardından bahçeye çıkınca tanıdık simalara rastlamak beni neşelendiriyor. Karşımda aileleri tarafından Safranbolu'ya sürüklenmiş iki ergen kız var. Her 14-15 yaş gibi mekân tanımaksızın Instagram fotoğrafı üretiyorlar. Poz veren, ilk kare için gülümseyerek bahçedeki kuyunun çıkırğını tutuyor (heey su çekiyorum!), sonra kuyunun kenarına oturarak hüzünle objektife bakıyor (lanet olsun su yokmuş!) ve ardından aniden yere, yaprakların arasına yatıyor (öyleyse ölüyorum). Bir an yazıyı falan boş verip onlarla birlikte fotoğraf üretmeyi çok istiyorum.

İki sokak aşağıda çok güzel bir pelüş var arkadaşlar! İsterseniz, otantik ve romantik kadrırları, sinileri ve bakraçları dibekte öğütebiliriz. Sonra pelüşümüzün yanına dizilip çok daha güzel fotoğraflar üretebiliriz. İnanın bana, bu baskıcı Sini İmparatorluğu'nu yıkıp Pelüş Ayı'nın önderliğinde yeni bir hayat tesis edebiliriz! Tarih kokan sokaklarda fotoğraf üretmek için konaktan çıkıyorlar. Coşkun konakta asılı kalıyor. Sininin üzerinde bilgisayarım beni bekliyor. Siniye dönmek için sigarayı söndürecek bir yer arıyorum. Bir süre, elimde izmaritle konağın bahçesinde dolaniyorum. Uygun bir yer bulamayınca, "Tarihin daha az yoğun olduğu bir yere atayım bari" düşüncesiyle otelin dışına çıkıyorum. Sokak, beni taştan yapılmış tarihi kaldırımlarıyla karşılayınca atmaya çekiniyorum. Çaresiz, elimde izmaritle konağın bahçesine geri dönüyorum. Etrafımı saran otantik tarih, sigarayı tükürüğümle söndürüp cebime koymayı düşündürecek kadar baskı kuruyor üzerimde. İzmarite tükürürken biri görür mü acaba, diye tedirgin tedirgin dolanırken, çaresizliği gören bir başka tiryaki, "Bakın şuraya söndürecekleriniz," diyor. Bahçede adım başı rastladığım ve tarihe dâhil sandığım bakır kaselerden birini gösteriyor: "Haa o muymuş?" diyor. Bu soruyla birlikte bakır çağı kapanıyor. Sinili odaya geri çekiliyorum.

Virginia Woolf kitaplarının çoğunu ayakta yazarmış. Benim sinide yazmam bir dipnot olarak ne kadar ilgi çekici bilmiyorum, ama en azından bu yazıyı yazmayı başararak siniler üstü bir performans sergilediğimi düşünüyorum. Yazının kötü olmasını şartlarım dolayısıyla hoş göreceğinizi umuyorum. Zira şu an sinimin üzerinde Kaan var.

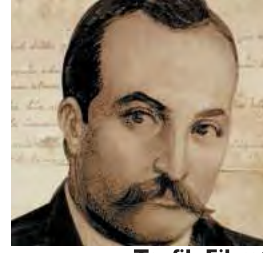
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Sanki zindandan çıktım, derim kamaşıyor/
Bir papatya tırmanıyor paçamdan”

Metin Eloğlu

“TÜSTÜ”

Kalktım. Her yer, her şer şey tamamen kayıp. Hayal meyal olsun tek bir ağacın çatallı dalının ucu. O dahi yok. Pencerelerde. Sesler de kaybolmuş. Ev, gelmiş camlara dayanmış bir meçhul beyazlığın içinde yüzüyor. Yerde miyiz gökte miyiz. Şehir puslu uykulu, bulanık, müphem bir masal zamanına geçmiş. Kendi rüyamdan uyanıp şehrin rüyasının içine girmişim gibi bir hoş duygu. (“Örtün, evet, ey şehir; Örtün ve müebbed uyu” diyordu Tefik Fikret o ünlü “şiirinde “Sis”—aman olmasın “müebbet” ama—) Mihlandım, sütbeyaz pencerenin önünde. (Çocukken gördüğüm siyah beyaz Hind filminde lambadan çıkan sarıklı dev, sarayı avuçlayıp sisli bir dağ başına, sarp kayaların ucuna konduruyordu. --hâlâ aynı semtte miyiz--devin koca ellerinde bir oyuncak ev gibi kalmış o sarayın penceresinden şaşkın şaşkın bakınan minik prensesi hatırlıyorum) Sis, duman, buhar. Bayıldığım üçlü. (hayaletleri de kat dört, bir çeşit şekilli dumandan olma o yarı şeffaf, hüzünlü gölgeler) Ağzımızın üzerinden tam göz hizamıza doğru usul usul dağılarak gördüklerimizi hayal meyal hale getiren o dumanlar, onlar için içerdim

Tefik Fikret

Claude Monet

(Siste güneş ışıkları)

Cesare Pavese (1908-1950)
İtalyan şair romancı

sigarayı da. Kar kadar da severdim. Çocukken de. Kar sadece yerleri damları boyardı. Bu her tarafı, yeri göğü. Boşluğu dahi. (Azeri arkadaşım “tüstü” diyor. Sise, duman’a--yanlış yazmadım, öyleymiş Azeri Türkçesinde, değil “tütsü”--). “Şehir” sarhoşken ayılır, aklı başına gelir gibi yavaş yavaş perde perde beliriyor. Bir ressamı izler gibi hem de; Belli belirsiz bir ağaç kondurdu köşeye. Sonra silik bir minare külahı. Puslar arasında soluk pembe bir dam. Tam ortaya. Çok çok eski bir mahalleyi hatırlar gibi.

Arka tarafta artık epeyce dağılmış sislerin arasında kediler. Mart kedileri. Yemek artığıyla ıslatılmış ekmek parçalarının başında. Hırlaya pençeleye (bir nevi “yemekteyiz”) ağır bir mücadele. Bu ara işleri

zor. Daha zor. Hem ekmek davası, hem de türün devamı işleri. İkisi bir arada. En yaman mesele de o; O ikincisi. En fazla o iş için bağrışıp çağrışıp çılgık çılgıca debeleniyorlar. Yemek işleri onun yanında çocuk oyuncağı. Pençe tırmık diş. Kan. Daha kıran kırana geçiyor. Karacaoğlan’ın “birbirinden seçilmez” dediği üç derdi. Aynısı işte. Onların da başına bela. “Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm” Yemek işleri, “yoksulluk” bölümüne.” Türün devamı”; aşk meşk işleri de: “ayrılık” kısmına. İşte üç büyük dertten

o ikisi bu ay. Yalnız pek ballısiniz. Hadi gene. En, enn önemli olanı; Ölüm. O yok. O ilgi alanlarının dışında. Ölümlü olduklarını bilmiyorlar. Öyle bir meseleleri hiç yok. İşte hayat diye ben buna derim. (Aşk meşk işlerinin sadece, sadece bir

ay sürmesi de az şey değil)

Aşk meşk demişken şu alıntı Pavese’den:

“Aşk konusunda önemli olan, evinde, yatağında bir kadın olmasıdır. Bunun ötesinde her şey palavradır, palavranın dik alasıdır hem de”

Akşam. Aksaray. Boş, hüzünlü Arap kahveleri. (“Gurbete düşmüşlerin başına çöktü damlar” F. N. Çamlıbel) Elmalı nargile kokusu. Parası biten uzaklara, çok uzaklara taşındı gitti.

Buralara gelemiyorlar. Merkezde barınmak zor. Park sırasının üzerinde bir sarı battaniye. Mukavvalar. Neyse havalar ısınıyor.

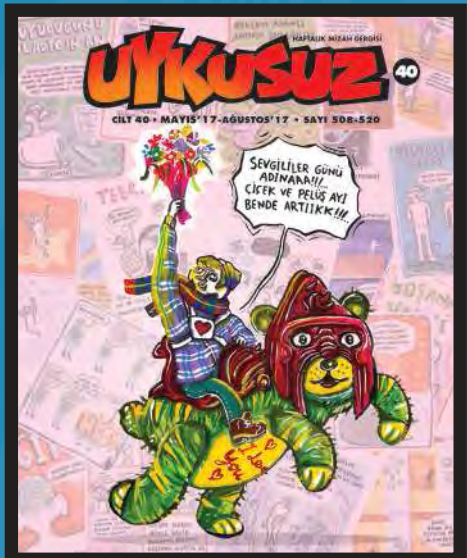
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum.

Furkan Özçoban

UYKUSUZ'DAN 2 CİLT VE 1 KİTAP'TAN OLUŞAN YEPYENİ BİR SET!

ÇIKTI! TÜM TÜRKİYE'DE!

UYKUSUZ
dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Barbaros ALTUĞ

Erhan GÜNEŞ

Caner DAĞLI

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 15 MART 2018 | Sayı: 550

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

İZMİRLİ DÖVME DENEĞİ OLARAK ORTAM'I KULLANMIŞ, OMUZUNA GEYSU'NUN İSMİNİ NAKSEDERKEN CİLT REAKSİYON VERMİŞTİR. KAÇ GÜN EVDE TIKILIP AZAP ÇEKEN ORTAM, TEDAVİDEN SONRA İNTİKAM ALMAK ÜZERE İZMİRLİ NİN UVEY AĞABEYİ ŞAHİN'E GİTMİŞ VE OLTAN'IN HAKKINDA ATIP TUTTUKLARINI BİR BİR ANLATMIŞTIR. ŞAHİN HEMEN GARDASINA TELEFONA SARILMIŞTIR

ŞAHİN HARBİDEN DE Bİ TEK LİK GEÇMİŞTİR ORTAM'A